

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Cześć XXX. — Wydana i rozesłana dnia 17. czerwca 1890.

102.

Umowa między monarchią austriacko-węgierską a państwem niemieckiem z dnia 10. listopada 1889,

w przedmiocie wzajemnego wspierania żeglarzy pomocy potrzebujących.

W celu wydania postanowień co do udzielania w pewnych przypadkach wsparcia żeglarzom monarchii austriacko-węgierskiej i państwa niemieckiego pomocy potrzebującym, podpisani, a mianowicie:

Jego Ekscelencya c. i k. Minister cesarskiego domu i spraw zewnętrznych,

tudzież

Jaśnie Oświecony ambasador nadzwyczajny i pełnomocny Najjaśniejszego Cesarza niemieckiego i Króla pruskiego,

opatrzeni potrzebnem do tego celu upoważnieniem, zawarli następującą umowę:

Gdyby żeglarz jednej ze Stron rokujących, który służył na okręcie drugiej ze Stron rokujących, pozostawszy w skutek rozbicia się okrętu lub z innych przyczyn w trzeciem państwie a względnie w jego koloniach, albo też na obszarze lub w koloniach tej ze Stron rokujących, którego bandery okręt używa i potrzebował pomocy, natenczas ta ze Stron roku-

jących, której bandery okręt używa, ma być obowiązana dawać wsparcie temu żeglarzowi, dopóki tenże nie znajdzie służby na okręcie lub innego zatrudnienia, albo póki nie wróci do swego państwa rodzinnego lub nie umrze.

Kładzie się tu za warunek, żeby ów żeglarz korzystał z pierwszej jaka się nadarzy sposobności dla udowodnienia przed właściwym urzędnikiem tej ze Stron rokujących, która obowiązana jest dać mu wsparcie, że potrzebuje pomocy i wykazania co było tego przyczyną, jakoteż że potrzeba pomocy jest naturalnem następstwem wyjścia ze stosunku służbowego na pokładzie okrętu, w przeciwnym razie obowiązek dania pomocy nie ma miejsca.

Obowiązek ten nie ma miejsca także i wtedy, gdy żeglarz zbiegnie albo zostanie oddalony z okrętu z przyczyny popełnionej zbrodni lub występku albo, gdy opuści okręt w skutek niezdatności do służby nabawiwszy się z własnej winy choroby lub kalectwa.

Danie pomocy obejmuje utrzymanie, odzienie, pomoc lekarską, lekarstwa i koszta podróży; w razie śmierci ponieść należy także koszta pogrzebu.

Umowa niniejsza, gdy ją ciała reprezentacyjne austriackie i węgierskie zatwierdzą a Jego c. i k. Apostolska Mość sankcyą swoją opatry, nabędzie mocy obowiązującej jednocześnie w monarchii austriacko-węgierskiej i w państwie niemieckiem i obowiązywać będzie dopóty, dopóki jedna ze Stron rokujących nie wypowie jej na rok wprzód z objawieniem życzenia, żeby została unieważniona.

W dowód czego podpisani podpisali umowę niniejszą i wycisnęli na niej swoje pieczęci.

Działo się w Wiedniu dnia 10. listopada 1889.

(L. S.) **Kálnoky** r. w.

(L. S.) **H. VII. ks. Reuss** r. w.

Umowę powyższą, którą obie Izby Rady państwa zatwierdziły, ogłasza się niniejszem z tą uwagą, że nabywa ona mocy obowiązującej od dnia 1. lipca 1890.

Wiedeń, dnia 16. czerwca 1890.

Taaffe r. w.

Bacquehem r. w.

103.

Obwieszczenie ministerstwa obrony krajowej i ministerstwa skarbu z dnia 20. maja 1890,

którem podaje się do wiadomości dodatkowe zaliczenie gminy Chrudim do siódmej a gminy Statinau do ósmej klasy taryfy czynszów wojskowych (Dz. u. p. Nr. 168 z roku 1885).

Dodatkowo do obwieszczenia z dnia 14. grudnia 1885 (Dz. u. p. Nr. 168) zalicza się w porozumieniu z wspólnem ministerstwem wojny gminę Chrudim w Czechach do siódmej a gminę Statinau w Czechach do ósmej klasy taryfy czynszów za pomieszczenia dla wojska, obowiązującej do końca 1890 roku.

Dunajewski r. w. **Weltersheimb** r. w.

104.

Obwieszczenie ministerstwa skarbu z dnia 22. maja 1890,

o upoważnieniu komory głównej II. klasy w Rovnem do ekspedywania bez poboru cła rzeczy podróжных naprzód lub później wysłanych.

Na zasadzie artykułu IX, 1. 1 ustawy cłowej z dnia 25. maja 1882, upoważnia się c. k. komorę główną II. klasy w Rovnem do ekspedywania bez poboru cła rzeczy podróжных naprzód lub później wysłanych.

Dunajewski r. w.

105.

Ustawa z dnia 1. czerwca 1890,

o wybudowaniu kosztem państwa kolei żelaznej od Schrambachu do Kernhofu.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

Artykuł I.

Upoważnia się Rząd, żeby celem przedłużenia kolei rządowej Scheibmühl-Schrambach wybudował na koszt państwa kolej żelazną parową od Schrambachu do Kernhofu, która wykonana być ma jako drugorzędna o szlaku normalnym, a to nakładem preliminowanym w sumie ogólnej 1,400.000 zł., która uważana być ma za nieprzekraczalną.

Artykuł II.

Wykonanie budowy kolei w artykule I wzmiankowanej zawisa od dopełnienia warunku, że wartość świadczeń, które strony interesowane mają w sposób obowiązujący zapewnić a do których w szczególności zalicza się odstąpienie gruntu bezpłatnie lub po cenach niższych stałych, dostawę materiałów i wszelkie inne świadczenia na rzecz przedsiębiorstwa budowy, będzie wynosiła podług wykazów przez Rząd sprawdzonych najmniej 100.000 zł.

Artykuł III.

Na rozpoczęcie robót budowniczych pozwala się użyć dotacji osobnej wyznaczonej ustawą z dnia 30. czerwca 1888 (Dz. u. p. Nr. 109).

Sumę potrzebną na dalszą budowę, jakoteż na kosztta wygotowania projektu, powyższą dotacją osobną jeszcze nie pokryte, umieścić należy w preliminarzu państwa na rok 1891.

Kwotę w myśl powyższego z dotacji osobnej na roboty przygotowawcze i budowę kolei żelaznej, w artykule I wzmiankowanej, wydaną, wliczyć należy w nieprzekraczalną sumę kosztów tamże oznaczoną.

Artykuł IV.

Na rzecz szlaku kolejowego, który stosownie do artykułu I. ma być wybudowany, uwalnia się wszelkie kontrakty, podania i dokumenty, tyżące się wykupna gruntów, budowy i urządzenia kolei od stępli i opłat, tudzież przeniesienie własności wykupionych gruntów od przypadającej opłaty.

Artykuł V.

Ruch na kolei, będącej przedmiotem ustawy niniejszej, utrzymywać ma Rząd na własny rachunek

a osobie prywatnej lub spółce może to utrzymywanie ruchu poruczyć tylko na zasadzie ustawy, gdyby w tym względzie była wydana.

Artykuł VI.

Wykonanie ustawy niniejszej, która nabywa mocy obowiązującej od dnia ogłoszenia, poruczam Mojemu Ministrowi handlu i Mojemu Ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 1. czerwca 1890.

Franciszek Józef r. w.

Taaffe r. w.

Dunajewski r. w.

Bacquehem r. w.

106.

Obwieszczenie ministerstwa skarbu z dnia 3. czerwca 1890,

o ustanowieniu barwy do cech tożsamości, któremi w obrocie hafciarskim tkaniny mają być opatrywane i o zmianie w ustanowieniu pierwszego peryodu obliczenia.

Oдноśnie do rozporządzenia z dnia 27. marca 1890 (Dz. u. p. Nr. 56) o postępowaniu ze względu na cło w obrocie hafciarskim, postanawia się, że w czasie od dnia 1. lipca aż do końca grudnia 1890 tkaniny wprowadzane w obrocie hafciarskim opatrywane być mają cechami tożsamości barwy czarnej, tak samo jak to rozporządzeniem z dnia 11. kwietnia 1890 (Dz. u. p. Nr. 64) było przepisane na czas od wejścia w wykonanie rozporządzenia aż do końca czerwca 1890.

Zarazem postanawia się, że za pierwszy peryod obliczenia uważany być ma okres od wejścia w wykonanie przerzeczonego rozporządzenia aż do końca grudnia 1890.

Dunajewski r. w.

107.

Rozporządzenie ministerstwa sprawiedliwości z d. 4. czerwca 1890,

tyczące się przyłączenia gminy Milczyce do okręgu Sądu powiatowego rudeckiego w Galicyi.

Na zasadzie ustaw z dnia 11. czerwca 1868 (Dz. u. p. Nr. 59) i z dnia 26. kwietnia 1873

(Dz. u. p. Nr. 62) oddziela się gminę Milczyce razem z obszarem dworskim od okręgu Sądu powiatowego sądowo-wiszeńskiego a obwodowego przemyskiego i przyłącza do okręgu Sądu powiatowego rudeckiego a obwodowego samborskiego.

Rozporządzenie niniejsze nabywa mocy obowiązującej od dnia 1. stycznia 1891.

Schönborn r. w.

108.

Rozporządzenie ministerstwa skarbu z dnia 4. czerwca 1890,

którem zmienia się a po części uzupełnia postanowienia, tyczące się opatrywania znaczkami urzędowymi wyrobów cukrowych opodatkowanych.

Oдноśnie do §. 15 IV przepisu wykonawczego do ustawy o opodatkowaniu cukru (Dz. u. p. Nr. 111 z r. 1888) postanawia się w porozumieniu z król. węgierskiem ministerstwem skarbu co następuje:

1. Do opatrywania urzędowymi znaczkami zamknięcia przyjmowana będzie mączka cukrowa także w skrzyneckach, w wadze po 5 kilogramów netto.

2. Cukier piaskowy może być przyjmowany do opatrywania urzędowymi znaczkami zamknięcia w kartonach owiniętych lub nieowiniętych papierem, lub w samem owinięciu papierowem, jakoteż w skrzyneckach, w wadze po 5 kilogramów netto.

Dunajewski r. w.

109.

Ustawa z dnia 5. czerwca 1890,

o wpisywaniu do ksiąg gruntowych na podstawie dokumentów prywatnych w sprawach hipotecznych drobnostkowych.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

§. 1.

W sprawach hipotecznych drobnostkowych przepisane za warunek wpisania do ksiąg gruntowych sądowe lub notaryalne uwierzytelnienie podpisu dokumentu prywatnego zastąpione być może odpowiedniemi przepisami ustawy niniejszej przydatniemi podpisu dwóch mężów wiarogodnych w przymocie świadków, jeżeli wpisanie ma nastąpić w tym

samym pewnego Trybunału pierwszej instancji okręgu, w którym dokument został spisany. Świadkowie mają przydać podpis swego imienia i nazwiska z wyrażeniem swego przemysłu lub zatrudnienia, miejsca zamieszkania i wieku, jakoteż oświadczenie, własnoręcznie napisane, że ten, którego podpis jako prawdziwy potwierdzają, jest im osobiście znany.

Postanowienia powyższe nie stosują się:

1. do dokumentów hipotecznych krajowych,
2. do pełnomocnictw,
3. do dokumentów, w których kwota wierzytelności, cena lub wartość ruchomości lub prawa w ogóle nie jest oznaczona, albo w których wymieniona suma bez odsetek i należitości pobocznych przenosi kwotę 100 zł.

W obrębie granic powyższych oznaczy ustawodawstwo krajowe, które sprawy hipoteczne uważać należy za drobnostkowe w duchu ustawy niniejszej.

§. 2.

Ustawa niniejsza wejdzie w wykonanie w poszczególnych krajach jednocześnie z tą ustawą krajową, w której dla odnośnego kraju wydane będzie postanowienie w §. 1 zastrzeżone.

§. 3.

Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi sprawiedliwości.

Wiedeń, dnia 5. czerwca 1890.

Franciszek Józef r. w.

Taaffe r. w.

Schönborn r. w.

110.

Ustawa z dnia 5. czerwca 1890,

tycząca się zawarcia umowy z reprezentacją krajową królestwa galicyjsko-lodomeryjskiego i Wielkiego księstwa krakowskiego celem uregulowania stosunków państwa do funduszków indemnizacyjnych Galicyi wschodniej i zachodniej.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

Artykuł I.

Upoważnia się Rząd do zawarcia z reprezentacją krajową królestwa galicyjsko-lodomeryjskiego i Wielkiego księstwa krakowskiego umowy do niniejszego dołączanej.

Artykuł II.

Kwota 2,625.000 zł. rocznie, którą Rząd na zasadzie Najwyższego postanowienia z dnia 13. października 1857 dopłacał w latach 1883 aż do 1889 włącznie na rzecz funduszków indemnizacyjnych Galicyi wschodniej i zachodniej, ma być w myśl postanowienia pod 2 umowy w taki sposób zaciągnięta do rachunku, że 2,100.000 zł. tej dopłaty rocznej uważać się będzie za subwencją niezwrótną, część w kwocie 325.000 zł. rocznie za zaliczkę rządową zwrotną bezprocentową a resztę w kwocie 200.000 zł. za nadpłatę.

Zaliczka rządowa zwrotna bezprocentowa, w rzezonym okresie (1883 aż do 1889) w kwocie 325.000 zł. rocznie płacona, ma być zwrócona w myśl postanowienia pod 4 umowy i w terminie tamże wyznaczonym, co się zaś tyczy szczegółów zwrotu nadpłat, w przerzeczonym okresie ze skarbu państwa w sumie łącznej milion czterysta tysięcy (1,400.000) złotych wydanych, zawarty będzie w tej mierze osobny układ między Rządem a reprezentacją krajową i upoważnia się Rząd do zawarcia tego układu.

Artykuł III.

Wykonanie ustawy niniejszej poruczam Mojemu Ministrowi skarbu i Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 5. czerwca 1890.

Franciszek Józef r. w.

Taaffe r. w.

Dunajewski r. w.

U m o w a

zawarta między c. k. Rządem a Wydziałem krajowym królestwa galicyjsko-lodomeryjskiego i Wielkiego księstwa krakowskiego w imieniu reprezentacji kraju, w przedmiocie uregulowania stosunków państwa do funduszków indemnizacyjnych Galicyi wschodniej i zachodniej.

1. Zaliczki, które Rząd dał funduszom indemnizacyjnym galicyjskim w sumie 9,547.560 zł. 54¹/₂ c. tudzież dopłaty bezprocentowe złożone aż do 31. grudnia 1882 z zastrzeżeniem żądania zwrotu wynoszące 65,625.000 „ — „
ogółem w sumie 75,172.560 zł. 54¹/₂ c.
wyrażnie siedmdziesiąt pięć milionów sto siedmdzie-

siąg dwa tysiące, pięćset sześćdziesiąt złotych $54\frac{1}{2}$ c. zostaną odpisane.

2. Na lata 1883 aż do 1897 włącznie wyznacza się w miejsce dopłaty rządowej bezprocentowej w sumie 2,625.000 zł. w. a. Najwyższem postanowieniem z dnia 13. października 1857 przeznaczonej, subwencyą rządową niezwrótną w sumie 2,100.000 zł., dwa miliony sto tysięcy zł. w. a. rocznie i zaliczkę rządową zwrotną bezprocentową w sumie 325.000 zł. trzy sta dwadzieścia pięć tysięcy złotych w. a. rocznie. Subwencya ta i ta zaliczka wypłacane będą w ratach ćwierćrocznych z góry.

3. Resztę potrzeb indemnizacji, pozostałą po odliczeniu subwencji i zaliczki bezprocentowej, będzie pokrywał kraj dodatkami do podatków bezpośrednich. Dodatki te ustanawiać należy w takiej wysokości, jaka będzie potrzebna, aby wpływ z nich, z subwencji i z zaliczki rządowej bezprocentowej wystarczyły na wszystkie potrzeby indemnizacji i wykupu ciężarów gruntowych, tudzież na spłacenie zaliczek rządowych oprocentowanych pod 5 wzmiankowanych.

Całkowite lub częściowe odpisanie, odroczenie terminów płatności lub zwrot dodatków indemnizacyjnych nastąpić może tylko w tym samym stosunku, w którym c. k. Rząd pozwoli na to co do podatków rządowych, służących za podstawę do wymiaru dodatków indemnizacyjnych.

4. Kraj zobowiązuje się zwrócić zaliczki rządowe bezprocentowe pod 2 wzmiankowane po umorzeniu obligacji indemnizacyjnych Galicyi wschodniej i zachodniej w przeciągu lat trzech, począwszy od roku 1899 w ratach ćwierćrocznych równych, płatnych z dołu.

5. O ileby fundusze w skutek ubytku w dochodach z dodatków do podatków nie mogły uczynić zadość swoim zobowiązaniom, jakoteż w takim razie, gdyby pomimo regularnego wpływu rzeczonych dodatków, dopłata kraju, subwencya rządowa stała i zaliczka rządowa bezprocentowa nie wystarczały na pokrycie każdorazowej potrzeby rocznej, Rząd udzielać będzie w miarę potrzeby należycie udowodnionej zaliczek zwrotnych 5cio procentowych.

Zaliczki te, jak tylko obrót roczny funduszków wykaże znowu nadwyżkę, mają być w miarę tejeż zwrócone a kraj zobowiązuje się w takim razie, gdyby po upływie 1898 roku pozostały jeszcze zaległości z tych zaliczek, pobierać także i w latach następujących dodatki w ustępie 3 wzmiankowane, aż do zupełnego umorzenia tych zaliczek.

6. Nadto zobowiązuje się kraj jeszcze przez dalsze trzy lata po umorzeniu obligacji indemnizacyjnych Galicyi wschodniej i zachodniej ustanawiać i pobierać dodatki do podatków potrzebne do dopełnienia zobowiązań swoich pod względem spłacenia zaliczek rządowych bezprocentowych w ratach pod 4 przepisanych.

Również, gdyby fundusz indemnizacyjny Galicyi zachodniej jeszcze w roku 1898 był obciążony spłatami rocznymi lub gdyby zachodziły inne potrzeby indemnizacji, winien kraj postarać się o pokrycie tych potrzeb dostatecznymi dodatkami do podatków.

7. Po zatwierdzeniu umowy niniejszej porządkiem konstytucyjnym reprezentacja krajowa galicyjska obejmie zarząd funduszków indemnizacyjnych pod temi samemi warunkami, pod któremi objęty został w innych królestwach i krajach.

Preliminarze i zamknięcia rachunków funduszków indemnizacyjnych Galicyi wschodniej i zachodniej przysyłać należy także na przyszłość corocznie c. k. ministerstwu skarbu jeszcze przed wniesieniem do sejmu.

8. Umowa niniejsza spisana będzie w dwóch jednobrzmiących nie stęplowanych egzemplarzach, podpisami Ministra skarbu tudzież marszałka krajowego i dwóch członków wydziału krajowego opatrzonych, z których jeden zachowywany być ma w c. k. ministerstwie skarbu a drugi u reprezentacji krajowej galicyjskiej.

Wiedeń, dnia . . . Lwów, dnia . . .

111.

Rozporządzenie ministerstwa obrony krajowej z dnia 10. czerwca 1890,

którem dobrodziejstwo służby jednorocznej pod chorągwią przyznane uczniom dwu oddziałów c. k. Akademii sztuk pięknych w Wiedniu rozciąga się na wszystkich uczniów rzeczonyj Akademii.

Na zasadzie §u 25go ustęp drugi ustawy o służbie wojskowej, dobrodziejstwo służby jednorocznej pod chorągwią, które według załączki II a do §. 64 części I przepisów o służbie wojskowej przyznane było dotychczas tylko uczniom dwóch oddziałów ogólnych (szkoły malarskiej i rzeźbiarskiej) c. k.

Akademii sztuk pięknych w Wiedniu, rozciąga się w porozumieniu z interesowanymi ministerstwami na wszystkich uczniów rzeczonyj Akademii, którzy w niej trzechlecie z odpowiednim skutkiem skończyli.

Postanowieniem tem uzupełnia się załączkę II *a* I. części do przepisów o służbie wojskowej rozporządzeniem tutejszem z dnia 15. kwietnia 1889 (Dz. u. p. Nr. 45) ogłoszonej.

Weltersheimb r. w.

112.

Ustawa z dnia 12. czerwca 1890,

o upoważnieniu banku austriacko-węgierskiego do eskomptowania ceduł zastawnych składowych (warrantów) przez publiczne domy składowe wystawionych.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

§. 1.

Prócz do czynności w artykule 56 statutu bankowego wyszczególnionych, upoważnia się bank austriacko-węgierski także do eskomptowania ceduł zastawnych składowych (warrantów) przez publiczne domy składowe wystawionych, które opiewają na walutę austriacką, opatrzone są podpisem dwóch obowiązyanych, z wypłacalności znanych i są płatne najpóźniej w przeciągu trzech miesięcy w obrębie monarchii austriacko-węgierskiej.

Przez które domy składowe warrantów powinny być wystawione, jakich rodzajów towarów mają się dotyczyć i aż do jakiej kwoty wartości szacunkowej tychże a względnie ceny targowej, tudzież pod jakimi zresztą warunkami mogą być eskomptowane, postanawia Rada ogólna.

Bank nie jest obowiązany podać przyczyny odmówienia eskomptu.

§. 2.

Postanowienia, dotyczące się cenzurowania weksli i ich wliczania w bankowe pokrycie banknotów, zawarte w artykułach 62, 63 i 84 statutu banku austriacko-węgierskiego (ustawa z dnia 27. czerwca 1878, Dz. u. p. Nr. 66 i ustawa z dnia 21. maja 1887, Dz. u. p. Nr. 51) stosują się odpowiednio także do ceduł zastawnych składowych (warrantów) przedstawionych do eskomptowania a względnie eskomptowanych.

§. 3.

Wykonanie ustawy niniejszej, która nabywa mocy obowiązującej od dnia ogłoszenia, poruczam

Moim Ministrom skarbu, handlu i sprawiedliwości.

Budapeszt, dnia 12. czerwca 1890.

Franciszek Józef r. w.

Taaffe r. w.

Dunajewski r. w.

Bacquehem r. w.

Schönborn r. w.

113.

Ustawa z dnia 12. czerwca 1890,

upoważniająca Rząd do uregulowania tymczasowo na czas najdalej aż do 31. grudnia 1890 stosunków handlowych z temi krajami, w których Traktat handlowy i żeglarski austriacko-turecki z dnia 22. maja 1862 w dniu wyjścia onegoż będzie obowiązywał.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

§. 1.

Upoważnia się Rząd, żeby istniejący Traktat handlowy i żeglarski z Turcyą z dnia 22. maja 1862 (Dz. u. p. Nr. 42), który dnia 5. lipca 1890 upływa, całkiem lub po części przedłużyć a względnie żeby na jego miejsce zawarł i wprowadził w wykonanie nowe układy z Portą, tudzież z temi krajami pod zwierzchnictwem Porty zostającymi, które na zasadzie traktatów lub firmanów mają do tego prawo, jednakże z tem zastrzeżeniem, że o ileby przedłużenie to a względnie nowy układ obowiązywać miał dłużej jak do 31. grudnia 1890, ma być w każdym razie poddany wprzód rozpatrzeniu porządkiem konstytucyjnym.

Gdyby i o ileby przedłużenie takie lub inny układ nie przyszedł do skutku, upoważnia się Rząd do odpowiedniego uregulowania odnośnych stosunków obrotowych drogą rozporządzenia na czas aż do 31. grudnia 1890.

§. 2.

Wykonanie ustawy niniejszej, która nabywa mocy obowiązującej od dnia ogłoszenia, poruczam całemu Memu ministerstwu.

Budapeszt, dnia 12. czerwca 1890.

Franciszek Józef r. w.

Taaffe r. w.

Falkenhayn r. w.

Pražák r. w.

Weltersheimb r. w.

Dunajewski r. w.

Gautsch r. w.

Bacquehem r. w.

Schönborn r. w.

Zaleski r. w.